

PANOPTICONS
POETISKA
ADDITAMENT

Ägget & Vi. Jalta. 2009

ÖVERS.

INNEHÅLL

JURIJ VIZBOR (MAXIM GRIGORIEV):

NOVEMBER I JALTA

LAFCADIO HEARN (ARTHUR ISFELT):

DEN ODÖDLIGE

HUGO BALL (STEFAN HAMMARÉN):

I UTVAL OCH ÄVENSÄTTNING AV STEFAN

HAMMARÉN

VLADIMIR VETR (MAXIM GRIGORIEV):

ELEGI

LILI VON WALLENSTEIN (PERSONLIGEN):

UTDRAG UR OBJEKT UND BEGRIFF

KONSTANTIN KEDROV (ISAAK BABELFISH):

KÄRLEKSDATOR

November i Jalta

JURIJ VIZBOR, I ÖVERS. AV MAXIM GRIGORIEV

Det är november i Jalta.

Vinden föser gula, glanslösa platanlöv
utmed kajen.

Vågorna viner och slår sönder sig själva mot värnet,
som om de ville springa fram till kiosken
där man säljer het buljong.

November i Jalta.

Jalta är tom som en biosalong
där man just visat något franskt drama,
där projektorns motor alltjämt är varm
och skärmen stirrar ensamt och stint,
upplyst av den sneda strålkastaren.

November i Jalta.

I fjärran norska berg,
vid en stuga tillhörande några medelålders bönder,
föddes denna cyklon, och efter att ha passerat halva Europa,
kraftlös,
kyler den dina kinder.

November i Jalta.

Får jag beklaga det?
Får jag, inte utan en viss sinnesrörelse, ta dig under armen?
Filmen har inte många scener kvar,
och vi kan känna oss tacksamma
för denna sorgliga, borttappade biljett.

Den odödlige

LAFCADIO HEARN, I ÖVERS. AV ARTHUR ISFELT

Jag är den Odödlige.

Jag har levt i tretusen år, och har tröttnat på människorna och världen: den här jorden är alltför liten för mig, den här himlen liknar en grå blykupa i färd att rasa ner, att krossa mig.

Inte ett grått hår växer på min hjässa; dammet från trettio sekel har inte grumlat min blick. Ändå har jag tröttnat på jorden.

Jag talar tusen språk; och kontinenternas landskap är lika bekanta för mig som karaktärerna i en bok; himlen har öppnat sig som en bokrulle inför mina ögon och jordens inre döljer inga hemligheter.

Jag har sökt kunskapen i oceanernas yttersta djup; i öde länder där sanddynerna, med ett torrt och knastrande ljud böljar i gula vågor;

i bårhusens förruttelse och bland katakombernas begravda
vämjeligheter;

 på Dwalagiris kyska snövidder;

 i de fasansfulla skogslabyrinter där människan aldrig har
satt sin fot;

 i de döda vulkanernas innanmäten;

 i länder där sjöar och floder är täckta av flodhästryggar
eller emaljerade av krokodilernas pansarfjäll;

 vid världens yttersta gränser, där ohyggliga glaciärer flyter
fram över bläckfärgade hav;

 i de sällsamma trakter där inget liv finns, där bergen flisas
sönder av de urtida jordbävningarnas dödskamp, och där
blicken endast möter en värld av förfallna och vittrade
ruiner, såsom på månen – uttorkade hav och tomma
flodfåror, urgröpta av malströmmar som slutade virvla långt
innan den första människan föddes.

Jag är den odödlige.

All kunskap från alla århundraden, all hantverksskicklighet,
allt vetande, all listighet som människor någonsin ägt – allt
det äger jag, och mer än så!

För Livet och Döden har viskat sina uråldriga mysterier i mitt öra, och allt som människor fåfängt har försökt lära sig är ingen gåta för mig.

Har jag inte smakat alla njutningar i denna värld, njutningar som skulle ha förtärt en mindre mäktig kropp än min och förvandlat den till aska?

Jag har rest tempel tillsammans med egyptierna, indiens furstar och cesarerna; jag har hjälpt härskare att kuva världar; uppfylld av orgiastiskt ursinne har jag dragit fram genom nätterna tillsammans med Thebes och Babylons härskare:

Jag har berusat mig på vin och blod!

Jordens riken och alla dessas skatter och saligheter har jag ägt.

Med den hävstång som Arkimedes önskade sig har jag grundat kejsardömen och störtat dynastier. Nej, lik en gud har jag hållit världen i min hand.

All ungdomlig skönhet och all kärlek en kvinna kan skänka för att glädja ett manshjärta har jag besuttit; ingen assyrisk konung, ingen Salomo, ingen härskare i Samarkand, ingen kalif i Bagdad, ingen raja i Fjärran Österns östligaste

rike har någonsin älskat så som jag har älskat; och i mina myriader kärlekar har jag skådat förverkligandet av allt som människotanken föreställt sig eller människohjärtat har åtrått eller människohanden kristalliserat till Pentelikons oförgängliga marmorkula: ändå bräckligare än dessa järnlemmar som är mina.

Och anfrätt av rost återstår jag, lik Egyptens rosenröda granit, i vilken kungarna ristade in sina drömmar om oändligheten.

Men jag har tröttnat på den här världen!

Jag har funnit allt jag har sökt; jag har aldrig åtrått något som jag inte har fått – förutom att jag nu fåfängt åtrår något som jag aldrig ska uppleva.

Det finns ingen följeslagare till mig på hela den här jorden; inget sinne som kan begripa sig på mig; inget hjärta som kan älska mig.

Om jag hade avslöjat allt jag vet, skulle ingen levande varelse ha förstått; om jag hade nedtecknat min kunskap, skulle ingen människohjärna ha fångat min tanke. Jag har iklätt mig människoskepnad, förmögen att göra allt som människor kan – men mer fulländat än dessa kryp – och

ändå måste jag leva liksom mina bräckliga kompanjoner, och sänka mig i nivå med deras torftiga sinnen; imitera deras ynkliga verk, trots att jag är vis som en gud! Hur förryckta var inte de grekiska drömmare som sjöng om gudar som sänkte sig till mänsklighetens nivå bara för att få älska en kvinna!

I århundraden har jag vägrat avla en son - en son till vilken jag hade kunnat testamentera hemligheten bakom min egen odödliga ungdom - men jag var alltför avundsjuk för att dela min hemlighet med en jordisk varelse! Nu är den stunden förbi. Ingen son född i detta tidevarv, av detta degenererade släkte, hade kunnat bli en värdig följeslagare till mig. Oceaner måste flytta sina breddar, nya kontinenter resa sig ur de smaragdgröna avgrunderna, och ett nytt släkte uppenbara sig på jorden, innan människan kan begripa den ynkeligaste av mina tankar!

För mig bär framtiden bär inga njutningar i sitt sköte: jag har förutsett erorna i en myriad miljoner år: allt som har varit kommer att vara igen: allt som kommer vara igen har varit förut. Jag är lika ensam som den vilsne i en öken; inför min blick har män förvandlats till marionetter och kvinnoröst klingar inte längre skönt i mina öron.

Blott till vindarnas och havets röster lyssnar jag

Ändå tröttar till och med dessa ut mig, för i de gamla skogarna och på de uråldriga klipporna hörde jag samma musik mumlas fram, och samma hymner mässas högt, för tretusen år sedan!

I natt kommer jag ha sett månen tillta och avta trettiosextusenniohundra gånger! Och mina trötta ögon orkar inte längre stirra på hans vita ansikte.

Å! jag skulle vara redo att leva vidare i oändlighet, om jag bara kunde förflytta mig till andra, strålände världar, upplysta av dubbla solar och omgivna av jättelika galaxer med månar! – andra världar där jag kunde finna en kunskap som låter sig jämföras med min, och sinnen värdiga mitt kamratskap; och kanske kvinnor som jag kunde älska – istället för denna meningslösa tomhet; inte kvinnor som vålnaderna i skandinaviska sagor, eller som detta ynkliga och jordiska släktes sköra mödrar, utan odödligt sköna varelser, värdiga att föda odödliga barn!

Ack! det finns en kraft som är mäktigare än min vilja, djupare än min kunskap – en makt

"döv som eld och blind som natten"

och som för evigt binder mig till denna människovärld.
Måste jag liksom Prometheus förbli fjättrad vid klippan, och
under ändlös smärta evinnerligen känna hur Förtvivlans
gam, med sin sylvassa näbb, hackar i mina organ, eller måste
jag upplösa denna min strålande kropp för evigt?

Jag hade kunnat leva tills solen blir mörk och kall; men jag
är alltför trött för att leva längre.

Jag ska dö fullständigt – såsom vilddjur dör, såsom den
armaste varelse i människoskepnad dör; och jag ska inte
efterlämna någon skriven tanke som människotanken
någonsin kan fånga. Jag ska skingras lik en rökstrimma, lik
skuggan, lik luftbubblan i den djupaste oceanens vågkrön,
likt ett ljus som blåses ut; och ingen ska någonsin få veta vad
jag var.

Detta hjärta som har slagit utan uppehåll i tretusen år;
dessa fötter som har trampat myllan i jordens alla hörn;
dessa händer som har format nationers öden; denna hjärna
som innehåller tusenfaldigt mer visdom än jordens alla barn
någonsin har känt till, ska snart upphöra att finnas till. Men
ändå – tänk att krossa och förstöra denna hjärnas underbara
mekanism, en hjärna värdig de gudar som människorna

drömmer om, ett tempel i vilket den jordiska kunskapens
alla arkiv finns lagrade!

Månen är uppe!

O, likbleka döda värld! Om du bara kunde känna att även du
villigt skulle upphöra din förruttnade bana genom
Oändlighetens natt och följa mig in i den mörkare
Oändlighet där till och med drömmar är döda!

Hugo Ball

*I UTVAL OCH ÄVENSÄTTNING AV STEFAN
HAMMARÉN*

Utdrag liggarens

Utslaget är så enbart mer relevant än att hamna nedan experimentets omvägar. För att finna i motstånd, fordras förblott iakttaga ett skarpt öga, att även grundlägga förbi och bortblåsa sådant av en onödan själv, förutsätter härtill en skapande extra kraft. Den egentligt svåra sårarterna om sin frågeställning påvisar sig bara där man fullt eftersträvar det definitivare slag. Dandyn vill hata allt som är honom desto så definitivt. Han försöker undvika avgöranden. Trots alls förinnan han erkänner sin egen svaghet vill han vara benägen förtala styrkan i mött och kalla den för en sanna brutalitet att förbise. Jag har om en mening oppfunnit tagit på den ny sorts genomtränga vers, verser urd förutan Vers ohne Worte, eller ljuddikten av, vilka något betyda utan urdbok så, i vilket balansen mellan självjud, vokalerna avvägs och fördelas glida

endast rämna efter givradens ljudvärde, en radkalernas revolta tunga om. De första av dessa verser reciterade jag opp ikväll, härligt, om dandyn sedan erekterar och såväl slutar åtminstone för denna stund nånsin. Själv hade jag komponerat iklädandet mig en mantra enkom för detta säga säregna tillfälle. Med benstolp nerstuckna i en smalnande blåaglänsta styvpapyruscylander, vilken gick mig upp till styv förbi höfter, såg jag ut som en obelisksik herravälda. Ovanpåför detta bar på jag en jättekrage, som en sådan där kragödlan Chlamydosaurus kingi, förtjänstfullt uppmålad i opus Första skarabéerboken, parentes slut, den rullgardinsrödna inuti och antikguldfärgad utanpå halvglänsig alltså ödlan glittra, inte skarabéerboken det avsett, vilken mig nog hölls ihop kring halsen på så vis att jag, medelst att höja och sänka på armbågar tog det, kunde få den att flaxa som ett par skrädna vingar aldrig släppas om. Och som än kronan på verket och urskuldan hög om väl, jag var bralle i pappcyllindrar, vit- och blårandig utsättande blev det ännu med schamans huvudbonad till av. Jag hade även satt upp notställ på flera sidor av podium som vette mot publiken, där jag placerat manuskript, som jag tillförlitligt hade gått över med rödpennan, och officierade så än vid ett andra, än vid det ena notställe. Eftersom biträdande regeringschefen för raserings-

verket, minister Tzara kände till underrättad om mina förberedelser hade det hela karaktären av en riktig liten ensemblepremiära. Alla var säkert nyfikna i en tubaeformis. Dåvid jag i min egenskap av pelare inte förkunde gå för egen machina stylt, lät jag mig i det påtagna mörkret alla påkläden om förledas några steg bäras upp tillåt podet balustrad började helt långsamt och högtidligt kun:

gadji beri bimba

glandridi lauli lonni cadori

gadjama bim beri blassala

glandridi glassala tuffm i zimbrabim

öh blassa galassassa tuffm i zimbrabim

Accentéra blev posante, uttrycket ock stegrades, stärkt i.o.medelst medljud, konsonantérades tilltagande skärpt, slog rot som med hängkrokar överallt, ekots mödrar som föda. Nästan genast bemärkte jag att uttrycksmedlen, huruvida jag ville hålla mig allvarlets man för, till varje pris nog, skulle vara vuxna pampan i min iscensättning, krävdes mig tränga röstlägen om nånsin. Så bland publiken visste jag till själv Musica Brupbacher, Jelmoli och Laban. Jag blev påtagligt blöja för att göra bort mig och iakttog mig all skärpa. Jag hade klarat av allt "Labadas sång till himlagrymle" Labadas Gesang die Wolken vid notstället till vänster och "En kilometer

elefantkaravan" Elefantenkarawan till höger, å vad jag önskar mig här synonymer till vänster och höger, själva stället ange, samt till vokaler och konsonanter, och koncentrerade mig nu på det mellersta ledet stället, nästan som bärstjälk, ivrigt flaxande med vingarna. De tunga vokakalsingarna och elefantérernas släpande rytma hade nyss, elefantnys dundera, tillåt en sista stegring tal här. Hurom skulle jag nu avsluta det hela röset om stryk? Då märkte jag att min röst av sig själv fann en exita, den föll in i den prästerliga kragens litanians urgamla kadens, denna mässande sångstil som genljuder höra i oj all världens katolska fanskapskyrkor, kryckorna alla marchia. Jag kan inte nog säga hur denna musica kom över mig ur inre, men jag började recitera mina vokalramsor i kyrklig mässtil barkidra och försökte att inte bara alla marsch se allvarlig ut, utan också verkligen känna allvar i det hava. För ett av ögonblickt tyckte jag att ett blekt och förvirrat pojkansikte tädde i min kubistiska iklädarmask, ett halvt förskrämt uppfatta, halvt nyfiket anlete hos en tiohåring som på vilken liten stående fot darrande av iver sin, han som slukar prästens ord vid begravningar och högmässor i sin alltjämt barndomskyrka aldrig ur hur. Då släcktes ljuset igen, på min uträkning förstå, badande mig i svett ledde de några ner mig

från scenen som om jag vare dem god en magisk koadjutor
fromt högdjur.

Tillägnan Chopin

Tre hav deltats stört mot land i dans om ett
Den drosckuskens hatt är genomlyst av måns lysa

Piassavakvastdans svids vettet utan vet snurr
Gled vi natt utan som sjungna ålar fiskbälte

Snett in skenshimla reser sig lat giraffet

Jubeldåre tar honom i bleka krag räcka
Grispotatis polis mutatis mutandis vindelvalst varv
Vi kräver nya land endera dag nu, steg!

Efterströmmar vandrar lustfyllt vårt sinne
Ögat glider se monokelns

En grisfalt står seger entréd

Tiotusenfärgad snö. Cocytus. Hallar av dörrmattor

En man griper som en kvinna efter gylfens gula metall

Halt på åsnebryggan glöder handstort brännmärke flata

Och trupper ingrävt krumpsprång i chapeau-claque

utan titel

Vi trumpetträdets, förbi kanske i kristallvinden storm

Påfåglar döda överallt

Vi grimasernas förstumme skräddare, som i eldhavsmantel

Hanterar strykjärn botten

Ädlarens sjärnglöd, du klotstill, inrullande mörker

På karneval pudret till docka

Du österlandsurfolk, du västerlandssurfolk

Mumlande krigsmaskiner i moll repa, fradga över dig Nåde

torna

En sol från Tierra siena i hjärtat, bastu

Ett halleluja och apostlalemmar

Vaden brast på min Hyacint

Tro på min kärlek!

Högljutt grgråter djur- och människoskaran

Insekterad ditt rike och oss, assessorer i jordaregister

Gardinien skyröd

Landskapsvyna vagg ifrån nedre Infernöet. En gala mjölk champagnéglasskIRR rap fientlig ljudgiva bud som t.&.medelst intra muros munkavle och mundkorg på djuren taget ur hand tystnad alla. Pälsdjuren estraderar här även som musikantéer, honom Immanuel Kantzenjammern fjant dels i svår perukstockstförstoppa murbräcka utskick som staffage tätna rad. Hetären bort ut från goniohörn bocka uppmätt panelhönornas för lång vagel deltaget i en orgien matrest ge vidare.

Ner rullgardiensröda himlen, maamaamuu mammut
Av stomachus löp den genom mulet ett
Röda gardiena gardist himmelen föll i spagetti
Kom så går vi ketschupp
med magkrämpa, miauket oppet efter

De slöa röda kattslickarna, streetan fotolli m.muu
Kliar ett på kulspett, vår bläcka, heus blå
Åhlala åhlalla (blää)
Då bli gigolonens snurrande gungtant bortgardinröd

Saltomortalkärring fjätbevisnöstegssnörd sned ut
Med ett mulet i byxorna, ytterrock med sågsån i
Åhkakola kaheliola! pinsam
Fröjdbocken säger ändock Åh ändå muuko

Trubadårens ton förfaller dem klockstycke
Den deuterio Såhan blindföljer med bräsch
miimulli mimulli åh kakkaola in
På iskinder är de båda kyssola, oj smalta

Käpphästen & Stadvromedaren allting snett
På snöpåfågeln som ur de profundis hojt tvi bröst
Den är glåtuban styvmodern smält som istid efter
De sångo medlen samtliga en rondot pottapuri i

Åhlaalo åhblancalo fullmakt på det
Hundlushufvud ave glas och daktylogram grepp
åhtalla åh lalalalo, så bekant skyldig ta
Gorrigt på gardin in, åh vad skall o se

Elegi

*VLADIMIR VETRI OMSÄTTNING AV MAXIM
GRIGORIEV*

I brist på bättre återgår jag till dåliga vanor
när vågen av en nyss inledd sommar slår mig i ansiktet,
- som en ambulans ryter, när den kravlar framåt
på väg mot en hjärnblödning, eller, kanhända, hjärtsvikt.

Eller lukten av spilld öl över den kastanjebruna promenaden,
rester av kvällen, fläderbuskarnas blom, et cetera.

Mellan oss finns inte bara tomhet,
som mellan bron och kanalen,

Där finns också höjder, omöjligheter, omständigheter.

Kanalen kryper i bron, liksom under ett täcke.

Detta motströms. Medströms tror den att den har flytt undan.

Och likväl: det är bara ett ärgigt, låglänt räcke
mellan din silhuett på bron, och min spegling därunder.

Objekt und Begriff. Eine prinzipielle Untersuchung

LILI VON WALLENSTEIN

Die textuelle Mannigfaltigkeit.

Über Begriffsentwicklung im allgemeinen und im besonderen. Mann und Weib. Widersprüche. Fließende Übergänge. Anatomie und Begabung. Keine Sicherheit im Morphologischen?

Embryonale Undifferenziertheit. Rudimente beim Erwachsenen. Grade des „Gonochorismus“. Prinzip der Zwischenformen. M und W. Belege. Notwendigkeit der Typisierung. Resumé. Älteste Ahnungen.

Sitz des Geschlechtes. Steenstrups Ansicht befürwortet. Sexualcharaktere. Innere Sekretion. Idioplasma – Arrhenoplasma – Thelyplasma. Schwankungen. Beweise aus

erfolgreicher Kastration. Transplantation und Transfusion. Organotherapie. Individuelle Unterschiede zwischen den einzelnen Zellen. Ursache der sexuellen Zwischenformen. Gehirn. Knabenüberschuß der Geburten. Geschlechtsbestimmung. Vergleichende Pathologie.

Sexueller „Geschmack“. Wahrscheinlichkeit eines Gesetzmäßigen. Erste Formel. Erste Deutung. Beweise. Heterostylie. Interpretation derselben. Tierreich. Weitere Gesetze. Zweite Formel. Chemotaxis? Analogien und Differenzen. „Wahlverwandtschaften“. Ehebruch und Ehe. Folgen für die Nachkommenschaft.

Das Prinzip der sexuellen Zwischenformen als ein kardinaler Grundsatz der Individualpsychologie. Simultaneität oder Periodizität? Methode der psychologischen Untersuchung. Beispiele. Individualisierende Erziehung. Gleichmacherei. Morphologisch-charakterologischer Parallelismus. Die Physiognomik und das Prinzip der Psychophysik. Methodik der Varietätenlehre. Eine neue Fragestellung. Deduktive Morphologie. Korrelation und Funktionsbegriff. Aussichten.

Genie und Talent. Genial und geistreich. Methode. Verständnis für mehr Menschen. Was es heißt: einen Menschen verstehen? Größere Kompliziertheit des Genies. Perioden im psychischen Leben. Keine Herabwürdigung der bedeutenden Menschen. Verstehen und Bemerkten. Innerer Zusammenhang von Licht und Wachsein. Endgültige Feststellung der Bedingungen des Verstehens. Allgemeine Bewußtheit des Genies. Größte Entfernung vom Heridenstadium; danach höherer Grad von Männlichkeit. Nur Universalgenies. W ungenial und ohne Heldenverehrung. Begabung und Geschlecht.

Artikulation und Reproduzierbarkeit. Gedächtnis an Erlebnisse als Kennzeichen der Begabung. Erinnerungen und Apperzeption. Anwendungen und Folgerungen. Fähigkeit des Vergleichens und Beziehens. Gründe für die Männlichkeit der Musik. Zeichnung und Farbe. Grade der Genialität; das Verhältnis des Genius zum ungenialen Menschen. Selbstbiographie. Fixe Ideen.

Die Idee der Menschheit und die Frau als Kupplerin. Der Goethe-Kult. Verweiblichung der Männer. Virginität und

Keuschheit. Männlicher Ursprung dieser Ideale. Das Unverständnis der Frau für die Erotik. Ihr Verständnis der Sexualität. Der Koitus und die Liebe. Die Frau als Gegnerin der Emanzipation. Askese unsittlich. Der Geschlechtsverkehr als Mißachtung des Nebenmenschen. Problem des Juden = Problem des Weibes = Problem der Sklaverei. Was sittliches Verhalten gegen die Frau ist. Der Mann als Gegner der Frauenemanzipation. Ethische Postulate. Zwei Möglichkeiten. Die Frauenfrage als die Menschheitsfrage. Untergang des Weibes. – Enthaltensamkeit und Aussterben des Menschengeschlechtes. Furcht vor der Einsamkeit. Die eigentlichen Gründe der Unsittlichkeit des Geschlechtsverkehrs. Die irdische Vaterschaft. Forderung der Aufnahme der Frauen unter die Menschheitsidee. Die Mutter und die Erziehung des Menschengeschlechtes. Letzte Fragen.

Zusätze und Nachweise.

Kärleksdator

KONSTANTIN KEDROV I MISSTOLKNING AV
ISAAK BABELFISH

HIMMEL - BLICKENS BREDD

BLICKEN - HIMLENS djup

SMÄRTA - ÄR

BERÖRING av GUD

GUD - SMÄRTANS BERÖRING

UTANDNING - djup INANDNING

INANDNING - höjd UTANDNING

LJUS - Det är RÖSTER TYSTNADEN

TYSTNAD - Detta ljus RÖSTER

mörker - IT'S SKRIK sken

sken - Detta tystnad mörkrets

Raduga - Glädje är LIGHT

TANKE - Detta NEMOTA SOUL

TIME - i detta utrymme SOM KRUPIT IHOP

SPACE - Detta RAZVERNUTY Kon

CATS - KOTY detta utrymme

SPACE - denna gång Kotov
SUN - IT kropp LUNY
BODY - LUNA är kärlek
PAROHOD - Detta WAVE IRON
VATTEN - Denna ÅNGARE VOLNY
SADNESS - TOMHET detta utrymme
GLÄDJE - denna gång FULLHET
TIME - detta utrymme SORG
SPACE - denna gång POLNOTA
MÄNNISKAN ÄR HIMLENS INSIDA
HIMLEN – ÄR INSIDAN AV MÄNNISKAN
KVINNA - Denna NUTRO NEBA
MAN - Detta är himmelriket NUTRA
Kvinna - detta utrymme MÄN
Kvinnor - detta utrymme MÄN
LOVE - IT DUNOVENIE BESKONECHNOSTI
Evig liv - IT'S LOVE MIG
SHIP - Denna datorminne
Minne - detta fartyg DATOR
SEA - detta utrymme LUNY
SPACE - Detta är mer LUNY
SUN - LUNA detta utrymme
LUNA - denna gång SUN

SPACE - Detta SON LUNY
TIME - detta utrymme LUNA
SUN - detta utrymme TIME
STARS - Omröstning denna natt
OMRÖSTNING - STARS denna dag
SHIP - IT'S ALL havet PRISTAN
OCEAN - hela denna PRISTAN KORABLYA
Skin - Denna siffra SOZVEZDY
SOZVEZDIYA - Denna siffra LÄDER
KRISTUS - Detta SUN BUDDY
BUDDA - LUNA är Kristus
SUN IZMERYAETSYA LUNOY tidszon
SPACE LUNY - denna gång SUN
Gorizont - IT: S BREDD
Visa - IT djup GORIZONTA
Höjd - Denna syn på BORDER
PROSTITUTKA - denna gång BRUD
TIME - detta utrymme HORA
Ladon - Detta är för LODOCHKA NEVESTY
NEVESTA - Detta är för LODOCHKA LADONI
KAMEL - detta fartyg DESERT
ÖKEN - detta fartyg KAMEL
LOVE - IT NEIZBEZHNOST VECHNOSTI

VECHNOST - love this NEIZBEZHNOST
BEAUTY - Detta NENAVIST TO DEATH
NENAVIST Life - It's BEAUTY
SOZVEZDIE ORIONA - Mech IT'S LOVE
Kärlek - det är Mech SOZVEZDIYA ORIONA
SMÅ MEDVEDITSA - Rymden är stor MEDVEDITSY
STOR MEDVEDITSA - denna gång TULLENS
MEDVEDITSY
POLARSTJÄRNAN - synpunkterna
Visa - Denna bredd NEBA
HIMMEL - höjd SYNPUNKTER
TÄNKT - djupet i denna natt
NIGHT - Denna bredd TANKEFRIHET
MJÖLKVÄGEN - Detta är vägen till månen
Luna - Det är så RAZVERNUTY MLECHNY
VARJE Star - NJUTNING
NASLAZHDENIE - detta varje STAR
AVSTÅNDET MELLAN ZVEZDAMI --
Denna gång med LOVE
Love - It's Time PACKAD ZVEZDAMI
TIME - Detta KONSTANTA STAR LOVE
MÄNNISKOR - Denna MEZHZVEZDNYE BROAR
BROAR - Detta MEZHZVEZDNYE PEOPLE

STRAST K SLIYANIYU - Detta PERELET

FLYG - Detta PRODOLZHENNOE SLIYANIE

SLIYANIE - HÄRMED TOLCHOK POLETU

Voices - KASTA denna drog till en vän

FEAR - IT: s gräns längs de uttjänta

HANDFLATORNA

MISSFÖRSTÅND - Det handlar om ATT NÅGON

KOMPIS GRÅTER

ANDRA - förstå denna GRÅT

Avståndet mellan personer FYLLS AV STARS

Avståndet mellan människor STARS FYLLER LOVE -

IT'S LJUSETS HASTIGHET

OMVÄND PROPORTIONELL till avståndet mellan

OSS

Avståndet mellan OSS

OMVÄND PROPORTIONELL Låg hastighet --

PANOPTICONS POETISKA ADDITAMENT VOL. 3

ÄR EN FRISTÄENDE BILAGA TILL

PANOPTICON: TIDSKRIFT FÖR LOGOFILI.

ISSN 1651-8470

<http://panopticon.do.sapo.pt>

REDAKTIONEN FRAMFÖR SINA URSÄKTER TILL ILLA BERÖRD PART